

ข้าวโพดถุงสุดท้าย

นำเสนอเมื่อ : 9 พ.ค. 2552

ข้าวโพดถุงสุดท้าย

"ชาย" เล่าประสบการณ์จากเรือนแพริมแม่น้ำชี

ผมเป็นข้าราชการอยู่ที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ถ้ามีโอกาสว่างตอนสุดสัปดาห์มักจะพาภรรยาและลูกสาววัย 5 ขวบไปพักผ่อนและเปิดหูเปิดตาตามจังหวัดใกล้เคียงเช่นรอยเอ็ดหรือมหาสารคาม เป็นต้น

จังหวัดหลังนี้ผมกับครอบครัวมักจะไปบ่อยๆ เพราะความเรียบง่าย ผู้คนล้วนน่ารัก มีอัธยาศัย แจกเช่นคนในชนบทสมัยก่อนทั่วๆ ไป ที่ยังไม่ถูกความเจริญแผ่ขยายมาแบบจังหวัดใหญ่ๆ สวนมาก ที่ทำให้รู้สึกผ่อนคลายต่างจังหวัด คิดถึงแต่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าสวนรวม แสงหาความสุขใส่ตัวโดยไม่มีสติยั้งคิด...

เสน่ห์ของจังหวัดมหาสารคามสำหรับผมและครอบครัวอีกอย่าง ก็คือเรือนแพของร้านอาหารที่อยู่ริมฝั่งแม่น้ำชี!

ร้านค้านั้นอยู่บนฝั่ง แต่มีบันไดทอดลงสู่เรือนแพราวสิบหลังที่เรียงรายกันเป็นตึบเรือนแพแต่ละหลังก็คือโต๊ะอาหารหนึ่งโต๊ะ หรือจะเรียกว่าเป็นห้องส่วนตัวก็ได้... ของใครของมัน โดยไม่มีการปะปนกัน เพราะเป็นเรือนแพหลังกะทัดรัด ไม่มีโต๊ะเก้าอี้หรือกระบี่ แต่ปูเสื่อโหนดมวงกันติดกันตั้งแต่มือกลางวันไปจนถึงมือค่ำ

บางหลังมีแขกเกือบสิบคน แต่บางหลังก็มีเพียงหนุ่มสาวคู่เดียวที่นั่งดื่มกินและอดพลอดกันไปด้วยอย่างน่าอัศจรรย์ที่สุด

เรือนแพแต่ละหลังมีทางเดินผ่านไปถึงสุขาหลังสุดท้าย แม้ว่าจะเรียงรายติดๆ กัน ก็ไม่ถึงกับประเจิดประเจ้อ เพราะมีหลังคามุงแฝกคลุมลงมาเกือบถึงราวไม้ที่กินไวเกือบรอบด้าน ยกเว้นทางเขารอกที่มีบริการหนุ่มๆ มาเสิร์ฟอาหารและเครื่องดื่มตามคำสั่งลูกค้า

ในเมื่อร้านอาหารอยู่บนฝั่งสูง จะสั่งของกันอย่างไร?

เรือนแพทุกหลังจะมีท่อนไม้แขวนอยู่ตรงมุมทางเข้า ใครต้องการเรียกบริการมาสั่งอะไรเพิ่มเติมก็ใช้ไม้ท่อนเคาะเสาเป็นสัญญาณเรียก... เกิดมาก็เพิ่งเคยเห็นที่เรือนแพแห่งนี้เอง!

บางครั้งเราก็ได้เรือนแพหลังเกือบท้ายสุด... ถัดไปคือวงไฟป๊อปปี้ที่มิใช่ไฟทั้งชายและหญิงเกือบสิบคน ถึงแม้จะมองผ่านตาชายคาเห็นเพียงท่อนกลางของคนทีลอมวงกันอยู่ แต่ก็ได้ยินเสียงหัวเราะเฮฮาตลอด...

ไม่ใช่เรื่องซีเรียสอะไรหรอกครับ เพราะเท่าที่ได้ยินการพูดคุยยั่วเย้ากันนั้นนะก็พอจะรู้ว่าป๊อปปี้เป็นวงไฟแบบเพื่อนฝูงเท่านั้นแหละ

วันนั้นหน้าไฟทฤษฎีกับน้ำพุญญาติสนิของผุ้ที่เป็นอาจารย์อยู่มหาสารคามมาเกือบสิบปีแล้ว... ถือว่าเป็นเจ้าถิ่นก็แล้วกัน หน้าที่ยวบยเกือบสองโมง จึงได้พาเราสามคนพ่อแม่ลูกลงไปเรือแพหลังสุดท้ายพอดี... มีเหตุผลว่าตอนเที่ยงๆ มักจะเต็มทุกหลัง ตอนนั่งชมวิวลำน้ำชีอยู่ที่ร้านอาหารบนฝั่ง ไม่ได้บรรยากาศเหมือนบนแพที่ลอยอยู่ในน้ำอย่างแน่นอน

เบียร์สำหรับเจ้าภาพกับผม เป๊ปซี่สำหรับผู้หญิงและเด็ก อาหารก็คือกุ้งเผา กับพวกพล่า ยำและปลาเนื้ออ่อนทอดกับต้มยำรสเด็ด

เราพักผ่อนหย่อนอารมณ์ด้วยการดื่มกินตามสบาย พูดคุยกันสนุกสนานโดยไม่ต้องกลัวว่าจะรบกวนใคร ส่วนมากก็มักจะชิวชิวให้กันดูสนทนาชีไหลเอื่อย... มีจอกกับผักตบชวาสวยๆ ลอยผ่านไป บางทีก็มีเสียงปลาซุบโพงขึ้นมา

ถ้าจะนั่งให้สบายที่สุดบนแพก็คือนั่งเหยียดขาครับ ผมงกับภรรยา นั่งด้านในจึงเหยียดขาได้เต็มที่ ตอนแรกก็ระวังกิริยาตามสมควร แต่นั่งชดสมาธิหรือพับเพียงนานๆ ก็ยอมเมื่อยขาเป็นธรรมดา

ยายหน้อย-ลูกสาวผมเห็นหน้าไฟทฤษฎีไซ้ไม้เคาะเสาตั้งป๊อปปี้ ไม่ช้าก็มีบริการหนุ่มมูรับคำสั่งว่าต้องการเบียร์ เป๊ปซี่และน้ำแข็งเพิ่มเติม... ยายหน้อยก็อยากลองเคาะดูบ้างตามประสาเด็ก แต่ภรรยาผมห้ามไว้ บอกว่าเดี๋ยวพนักงานลงมาจะสั่งอะไร?

จนกระทั่งญาติผมขอตัวไปห้องน้ำทั้งคู่ ยายหน้อยได้โอกาสก็ปาดเข้าไปเคาะไม้ทันที กว่าแม่แกจะอุ้มกลับมาดูก็สายไปแล้ว... แต่คนที่ไหลเข้ามากลับเป็นเด็กหญิงวัยสิบกว่าขวบ ผอมและดำ ถือตะกร้าใส่ข้าวโพดต้มเขามาขาย บอกว่าถุงสุดท้ายแล้ว ถุงละ 20 บาท

ดูๆ ก็น่าสงสาร ภรรยาผมเลยซื้อข้าวโพดข้าวเหนียวถุงสุดท้าย เด็กหญิงนั้นก็ยกมือไหว้ นัยน์ตาซาบซึ้ง ก่อนจะเลี้ยวกลับไปทางบันได... ไม่ช้าไฟทฤษฎีกับน้ำพุญญาก็กลับมา พอรู้เรื่องหน้าซัดข้าว มองสบตากันก่อนจะครางว่า... เอออีกแล้วหรือนี่?

เด็กคนนั้นเคยลงมาขายข้าวโพดต้มเป็นประจำ แต่เมื่อปีกลายมันได้สิ้นเลยพลาตุดกลงมาคอหักตายคาที่ หลังจากนั้นก็มีคนเห็นแกหัวตะกร้ามาขายที่แพบ่อยๆ เราไม่อยากจะเชื่อก็ต้องเชื่อ... เพราะข้าวโพดต้มที่ซื้อมาวางบนเสื่อหยกๆ ไม่รู้อย่างไรหายไปไหนแล้วครับ!

ข้อมูลจาก : 